

Hattie Williams

Și dulce, și amar

Traducere din limba engleză de
Cristina Jinga

Prolog

Mi-a luat ani buni până am încetat să-l mai caut pe Richard pe internet.

Cu doar câteva clicuri, dacă voiam, puteam găsi informații proaspete despre el. Fie un nou interviu de citit, fie un articol pe care-l scrisese el însuși, uneori o apariție televizată de urmărit. Genul ăsta de acces la cineva care nu mai face parte din viața ta este pur și simplu nesănătos.

Prietenii bine intenționați îmi trimiteau mesaje când câștiga vreun premiu sau avea vreo lansare cu ștaif, spunându-mi chestii de genul „Sper că ești bine“ și „Gândindu-mă la tine“. Când o făceau, chiar și ani mai târziu și după ce începusem să mă desprind de pe orbita lui, îmi dădeau impulsul să intru pe internet și să-i caut numele pentru a vedea la ce se referă.

Au fost momente în care mă lua prin surprindere — o poză cu fața lui într-un ziar pe care-l citeam, uitându-se drept la mine când dădeam pagina, sau, mai rău, vocea lui la radio, ca și cum ar fi fost brusc din nou în cameră cu mine. Gura lui lângă urechea mea.

Hattie Williams

Nu putea fi ținut la distanță niciodată, pentru că era faimos. Se infiltra în relația noastră și a cunoștințelor noastre directe.

Cu siguranță sunt puțini cei ca noi, care am iubit și apoi am pierdut pe cineva din care întreaga lume are o bucată. Poate de aceea nimeni nu te avertizează vreodată.

Capitolul unu

2010

Richard Aveling stătea în stânga mea. Fusesem atât de absorbită de gândurile la acest bărbat, încât nici măcar nu-l observasem, băjbâind cu degetul mare ud peste roțița brichetei și încercând să scot o scânteie ca să-mi aprind țigara. Urmărisem apropiindu-se ziua asta în calendar luni în șir, știind că va fi ziua în care în sfârșit îl voi întâlni. Era la fel de înalt pe cât spunea lumea și mai masiv. Arăta mai în vârstă decât îl înfățișau fotografiile tipărite pe clapetele cărților sale cu poate zece sau chiar cincisprezece ani.

— Ai nevoie de un foc?

— Da, vă rog, am spus, cu inima bătându-mi puternic.

Mi-am împins gluga pe spate, dându-mi seama cu groază că stăteam pe aleea din spatele editurii Winden & Shane, în vechea mea jachetă albastră impermeabilă și o fustă din imitație de piele, fumând o țigară rulată manual, în fața unui bărbat care trăia în capul meu de peste zece ani. Îmi planificasem cu grijă ținuta pentru astăzi, dar cizmele cu toc erau la etaj, așteptându-mă

sub birou. Nu așa îmi imaginasem momentul. Nici pe departe.

— De obicei, nu fumez atât de devreme dimineața.

Mi-a aprins țigara, ținând-o pe a lui între buze în timp ce manevra bricheta. Cu o mână a protejat flacăra de burnița cenușie care se cernea tăcută în jurul nostru. Atracția a fost imediată.

— Nici eu. Dar am o întâlnire insuportabil de plictisitoare în dimineața asta, așa că m-am gândit să-mi permit o excepție.

Vocea îi era groasă, iar ușoarele rugozități ale accentului său nordic erau mai ascuțite decât atunci când vorbea la radio sau la televizor. M-a privit drept în ochi, trăgând din greu din propria țigară. Avea o pată de ploaie pe hârtia albă și capătul ardea auriu în jurul ei.

Întâlnirea de care vorbea fusese programată încă dinainte de Crăciun. Mi se păruse că n-avea să se mai întâmple niciodată. Când îmi scuturam umbrela în fața clădirii editurii, în dimineața aceea, mă gândisem, „cum am ajuns aici?“ Mă simțeam euforică, entuziasmată pentru tot. Asta era viața mea de adult. Eram mândră de mine. Rafturile cu cărți care căptușeau pereții la recepție nu făceau decât să-mi confirme că trecusem lin, fără probleme, în lumea editorială literară, maiestuoasă și distinsă. Acum însă nu știam ce să spun.

— Richard Aveling.

Mi-a întins mâna cu care nu fuma.

— Știi cine sunteți. Eu sunt Charlie. Asistenta lui Cecile.

M-am surprins spunând-o pe un ton care sugera că slujba asta — pe care eram atât de mândră să o am, prin care mă defineam — era doar una neglijabilă și știam asta. I-am luat mâna uriașă, i-am strâns-o și m-am rezemat de

perete, astfel încât să stăm față în față. Am simțit betonul rece și umed prin haina mea subțire. Am regretat imediat mișcarea, dar am rămas pe poziții. Încercam să par sigură pe mine.

— Ce s-a întâmplat cu ultima... Kate, nu-i așa?

— Katy. Și-a găsit un job la Simon and Schuster. Eu am venit primăvara trecută. O s-o ajut pe Cecile cu PR-ul pentru noua carte.

— Serios?

A ridicat din sprânceană — groasă și neagră — și a mai tras o dată lung din țigara pe care o ținea ca pe o săgeată de darts, fără să-și mute privirea de la mine.

— Și ce anume ai de gând să faci?

M-am poticnit. N-ar fi trebuit să-i spun asta. Era celebrat ca unul dintre cei mai buni autori britanici din ultimul secol, faimos dincolo de domeniul editorial. Fără îndoială era cel mai mare și mai important autor pe care îl publicam noi. Era păzit ca un secret de toți cei care lucrau în echipa lui. Ceva de neconceput.

— Vreau să spun că am s-o ajut doar la partea administrativă — rezervări la trenuri, restaurante, trimiterea cărților prin poștă, genul ăsta de lucruri. Nimic important, sunt doar asistentă de PR. Probabil că nici n-o să mă mai vedeți vreodată.

Am încercat să-mi fumez țigara, dar o picătură de ploaie mi-o stinsese. El n-a spus nimic. Apoi...

— Ei bine, sper să nu fie așa.

Un zâmbet în colțul gurii m-a liniștit și deopotrivă m-a făcut să mă simt stingherită.

— E plăcut să fie cineva nou pe-aici. Devine plictisitor să lucrezi cu aceeași echipă de fiecare dată. Sunt bine intenționați, dar se agită mult. Mă epuizează.

Și-a aruncat țigara pe jos, ignorând scrumiera.

— Ești drăguță să mă lași să intru pe-aici? Mi-am lăsat umbrela la recepție.

Un zvâcnet în colțul gurii. *Eu* nu mă agit, spunea.

Am bătut codul pe tastatură și ușa s-a deschis. A trecut pe lângă mine și i-am simțit mirosul, de fum și de altceva pe care l-am recunoscut pe jumătate: ceva scump. A salutat din cap și a intrat calm, familiarizat cu locul în care mergea.

Puțin mai târziu, am fost trimisă la recepție să-i iau pe Richard și pe agentul său, un om important și serios pe nume John Cormorant, și să-i conduc în sala de ședințe de la ultimul etaj. Îmi refăcusem ținuta și, fără pelerina de ploaie albastră, cu un pic de ruj pe buze și cele mai bune încălțări cu toc ale mele — o pereche de cizme negre din piele întoarsă, care mă costaseră aproape o săptămână de salariu —, știam că arătam bine. Eram zveltă și tânără, așadar, eram puternică.

Când m-am prezentat oficial, Richard nu a dat niciun semn că ne întâlniserăm mai devreme, ceea ce mi-a plăcut foarte mult.

Capitolul doi

Suștinusem interviul la Winden & Shane în primăvara lui 2009, cu un an înainte de a-l cunoaște pe Richard. Aveam douăzeci și trei de ani și era al doilea loc de muncă după ce terminasem facultatea. Visasem să lucrez cu cărțile încă din adolescență și mama îmi explicase că existau edituri. Nu mă gândisem serios la asta până atunci, știind doar că un scriitor scria o carte și aceasta apărea ca prin magie pe raft.

Interviewatorul m-a întrebat ce-mi place să citesc. Am răspuns că-mi place cum scrie Richard Aveling, dar am avut grijă să nu spun cât de mult, ca să nu par prea pasionată sau o admiratoare. Când m-am întors pentru un al doilea interviu, cu Cecile, care urma să fie șefa mea, i-am spus și ei la fel, gândindu-mă că era un lucru pozitiv. Ce mi-a zis după aceea m-a luat prin surprindere.

— Dacă te vei descurca bine, o să lucrezi direct cu Richard și echipa lui. Sunt sigură c-ai văzut știrea că va lansa o nouă carte, la anul. Cu o pauză atât de lungă de la ultima lansare, firește că va fi obiectivul nostru pentru 2010. Poți să-mi spui dacă ai gestionat vreodată o situație foarte presantă la locul de muncă?

M-am bâlbâit rău și am plecat convinsă că nu voi mai auzi niciodată de Winden & Shane. Sinceră să fiu, habar n-aveam cum mi-aș fi putut ține capul pe umeri în fața acestui bărbat pe care îl idolatrizam, în sinea mea și nemărturisit, cu fervoare religioasă. Dar, în ciuda îndoielilor mele, am primit un telefon mai târziu în aceeași săptămână și mi s-a spus că am primit slujba. La vremea aceea, lucram ca secretară la o revistă pentru femei, unde făceam multă cafea și procesam o mulțime de chitanțe de cheltuieli, foarte rar scriind câte un text de umplură. Când i-am anunțat că-mi găsisem un alt loc de muncă, mi-au răspuns că nu-i nevoie să-mi respect preavizul și că e de ajuns să duc săptămâna până la capăt, ceea ce mi-a spus totul despre cât de ușor de înlocuit eram. Poate pentru că Londra era invadată de absolvenți disperati după locuri de muncă prost plătite, pentru începători. Poate că se văzuse lipsa mea de entuziasm.

Așadar s-a întâmplat. Săptămâna următoare, am debutat în noul meu rol de asistentă de PR la Winden & Shane. În prima zi, am stat în acea recepție mare, care se ramifica în toate direcțiile, simțindu-mă ca într-o bibliotecă magnifică, gândindu-mă că acesta era adevăratul meu început. „Aici e locul meu“, m-am gândit. „Unde sunt, în sfârșit, văzută și înțeleasă.“ Părul meu, înainte vopsit cu șuvițe roz și verzi și, pentru o scurtă perioadă, albastre, era acum de un șaten respectabil. Aveam o rochie nouă, o geantă nouă, pantofi noi și chiar ciorapi noi, fără găuri la degete. Mă simțeam persoana care visasem întotdeauna să devin. O tânără inteligentă și profesionistă, trăind independentă în Londra.

Cecile a venit personal să mă ia și ne-am așezat în subsolul spațios, care servea drept cameră de recreere,

la o ceașcă de ceai, ca să vorbim despre primele mele îndatoriri și despre ce va presupune săptămâna. Mi-am luat notițe cu cel mai frumos scris al meu, într-un carnet albastru nou-nouț, cumpărat special de la Paperchase, ca și cum ar fi fost prima zi de școală. Am zâmbit și am dat din cap, sperând că nu va observa cât de emoționată eram. I-am mulțumit din nou pentru oportunitate. Părea distrasă, ca întotdeauna, prea ocupată pentru a face conversație. Odată cu trecerea vremii, mi-am dat seama că așa era adesea personalul mai în vârstă. Voiau să iasă treaba la timp și de aceea, când volumul de muncă era atât de mare, toate amabilitățile și conversațiile sociale trebuiau scurtate. Erau înspăimântători și eu eram onorată să fiu înspăimântată de ei.

Winden & Shane era cea mai mică dintre editurile mari și cea mai mare dintre editurile mici. Se vorbea mereu despre „spiritul ei independent“, care părea doar o scuză pentru biroul întotdeauna în dezordine și serverul de e-mail care pica mereu. Era o senzație constantă de dezorganizare și totul era întotdeauna urgent sau întârziat.

Sediul editurii, aflat în apropiere de King's Cross, era absolut haotic și nu semăna deloc cu clădirea modernă de sticlă și crom din imaginația mea. În schimb, consta din două case în stil georgian, enorme și somptuoase, care fuseseră modificate la interior pentru a crea spațiu de lucru. Există o scară largă din care porneau, în stânga și în dreapta, la fiecare dintre cele patru etaje, o mulțime de culoare întunecate, presărate cu săli de ședință mici, slab luminate, imposibil de identificat. Fiecare ușă din clădire părea să fie făcută din stejar și aveai nevoie de toată greutatea corpului ca s-o deschizi sau s-o închizi.

Fiecare departament avea un etaj deschis, cu o chinetă și birouri individuale care se bucurau de multă lumină grație ferestrelor înalte și înguste din fața clădirii. Birourile erau pline de ziare, cărți și manuscrise, iar pe podea, cutiile de carton pândeau la fiecare colț să împiedice pe cineva. Iarna, un curent de aer străbătea tot etajul, așa că stăteam cu paltoanele pe noi și cu căciulile pe cap, în fața vechilor noastre computere Dell și priveam îndelung la micile cronometre de pe ecran, până când renunțam și țineam apăsat butonul de pornire cu un deget înmănușat, plângând pierderea unei ore de muncă.

Directorul nostru general era cel mai de temut dintre toți. O femeie rece ca gheața pe nume Allegra Evans-Milberg. Allegra era americano-britanică, extrem de slabă și avea părul blond-alb tuns bob scurt, coafat profesional în fiecare dimineață acasă la ea, cel puțin așa se zvonea. Purta ochelari groși, roșii, pe un lanț cu mărgelile care zornăiau când mergea și cercei decorativi uriași care îi atârnavă de sub păr. Allegra nu acorda aproape nicio atenție personalului debutant. Dacă greșeau și stăteau prea aproape de ea la oricare dintre ședințele pe care le prezida, se uita la tine cu o asemenea intensitate, încât renunțai imediat la locul tău și te strecurai în fundul încăperii, unde te așezai pe podea sau, dacă aveai noroc, pe un dulap de dosare. Allegra avea o cățelușă terrier bătrână, pe nume Woolf (după Virginia), cu respirație puturoasă și incontinență agravantă, care trebuia să fie scoasă afară în mod regulat. Îngrijirea bătrânei Woolf în timpul zilei — care includea curățatul în urma accidentelor — cădea în sarcina asistentelor sau a oricărui debutant prezent în acea săptămână. Totuși era singura

ta șansă să fii remarcat și să ți se recunoască existența de către Allegra, așa că merita.

Curând și subtil, am început să simt un fel de diferență față de colegii mei. De când mă știu mă simt străină, uneori din motive pe care le pot exprima, dar de cele mai multe ori, nu. Fusesem atât de sigură că acum, ca adult, în lumea minunată a cărților strălucite și a minților geniale care se puteau pierde la fel de ușor ca a mea în lumi imaginare, o să-mi găsesc în sfârșit un loc unde să fiu în largul meu. Dar nu era deloc cum îmi închipuisem. Totul despre ce înseamnă o editură era diferit de ceea ce mă așteptasem, dar mai ales oamenii.

Înainte să încep să lucrez la Winden & Shane, nu mă gândisem niciodată prea mult la mediul în care crescusem. Nu credeam că suntem săraci, dar trăiam modest. Nici măcar nu bănuiam că genul de bogăție de care se bucurau colegii mei de la editură există pentru oameni aparent obișnuiți. Modul în care vorbeam a început să mi se schimbe fără să vreau. Am căpătat maniere noi. Mi-am creat o versiune a mea care să se integreze mai bine, dar eram chinuită de anxietate, veșnic intimidată și îngrijorată că voi strica fațada pe care mi-o construiseam. Nu puteam să mă prefac prea mult. Aproape toți ceilalți debutanți păreau să aibă un apartament sau o casă în Londra, pe care ei sau părinții lor o dețineau. Erau absolvenți de Oxford, Cambridge sau Durham și aveau o rudă scriitoare sau care lucra la *The Guardian* sau *The Times*. Mi se părea că toată lumea are relații, într-o rețea pe care eu n-o cunoșteam sau n-o înțelegeam. Eu dețineam o diplomă de la Universitatea din Sussex și, când m-am alăturat editurii, locuiam într-o cameră umedă dintr-un

apartament la comun, lângă podul Hornsey Lane din Archway. Am roșit când una dintre tinerele redactoare, distantă și frumoasă, a menționat că a fost elevă la școala privată unde tatăl meu preda educație fizică. N-am spus nimic și mai târziu m-am simțit rău din cauza asta.

În ciuda acestui lucru, care era în parte ce simțeam despre viața mea la locul de muncă, dar nu totul, am găsit spirite înrudite și cei mai buni prieteni printre debutanți. Eram un grup care mânca sendvișuri de la supermarket pe stradă, la prânz, când era suficient de cald, dar în afara orelor de program ne dezlănțuiam. Beam vin ieftin după serviciu prin numeroasele puburi din King's Cross, totuși reușeam să ne trezim devreme și suficient de vioi pentru muncă. Fumam țigări rulate manual și acasă mâncam aproape numai paste simple. Purtam balerini sau pantofi cu șiret, cizme ascuțite, fuste scurte și coliere mari peste bluze tunică. Uneori mă culcam cu bărbații pe care îi întâlneam în puburi sau la petreceri în weekend, mă îndrăgosteam de ei imediat și îi puneam pe fugă la fel de repede. Alteori luam ecstasy și îmi sărutam prietenii în colțurile camerelor întunecate din niște case străine, fără să știu cum voi ajunge acasă. A doua zi, după ce trecea efectul drogurilor, ascultam Bon Iver și Bright Eyes, visând la genul de dragoste pe care îl simțeau acei bărbați și întrebându-ne dacă vom găsi vreodată ceva la fel de strălucitor, colorat și frumos. Nimic nu era permanent.

N-avusesem niciodată prieteni ca Ophelia și Eddy, iar ei au devenit rapid cei mai apropiați confidenți ai mei. La vremea aceea, amândoi lucrau ca asistenți — Ophelia, la departamentul editorial și Eddy, la departamentul de PR, cu mine. Când colega de apartament a